

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny,
Uhřínov, Černíkovice

ZÁŘÍ 2007

č. 7

NOVINKA V DĚJINÁCH MÍSTNÍCH CÍRKVÍ!

Duchovní správa farnosti Černíkovice zcela nezvykle přechází pod farnost Solnici. Prý, dle slov generálního vikáře mons. Sochy, dočasně na jeden rok, než budou znovu obsazeny Voděrady. Chci tímto ujistit své dosavadní farníky, že je nebudu nikterak zanedbávat a nové pozdravit a slibuji, že se i Vám chci maximálně věnovat. Důkazem je, že dostáváte do ruky náš farní časopis. Že Vám bude vyhrazeno i místo na našich internetových stránkách www.franost-solnice.net. František Hofman, administrátor.

CO SE UDÁLO V MINULÝCH MĚSÍCÍCH

Červen, byl bohatý na události. K 1. svatému přijímání přistoupilo 7 dětí, bylo to 10. června. Hned na to, 12. června, 8 dětí, které se prokázaly nejlepším chováním a vědomostmi v hodinách náboženství, jelo na výlet na Kuks. Ukončili jsme také školní rok a setkání ministrantů. Konala se také pouť v kapli kvasinského zámku.

Červenec začal setkáním u grilu. I přes nepříznivé počasí jsme se sešli v hojném počtu a dobré náladě ☺ Během krátké dovolené p. faráře na bohoslužbu slova se sešlo 10 lidí. Děkujeme za obětavou účast i přes prudký déšť.

Slavili jsme pout v solnickém i skuhrovském kostele v jeden den 22.7

Farní sál má novou podlahu, opravuje se parkán kolem kostela, je ukončené kopání kanalizace na farní

záhradě a končí úpravy terénu kolem. Garáž je už hotová a zkolaudovaná.

CO PLÁNUJEME V ZÁŘÍ

MŠE SV. V DPS	4., 18.,	15.30 hod
ADORACE	6., 20.	19.00 kaple
BIBLICKÁ HODINA	13., 27.	19.00 fara
SETKÁNÍ MINISTRANTŮ	14., 28.	18.30
SETKÁNÍ DĚTI	23.	15.00-17.00 hod
SETKÁNÍ MP	4.	19.00 hod
SETKÁNÍ DĚTSKÉHO SBORU	28.	16.00 hod

CO PLÁNUJEME V ŘÍJNU

MŠE SV. V DPS	2., 16., 30.	15.30 hod
ADORACE	4., 18.	19.00 kaple
BIBLICKÁ HODINA	11., 25.	19.00 fara
SETKÁNÍ MINISTRANTŮ	5., 26.	18.30
SETKÁNÍ DĚTI	14.	15.00-17.00 hod
SETKÁNÍ MP	3.	19.00 hod
SETKÁNÍ DĚTSKÉHO SBORU	26.	16.00 hod

PASTÝŘSKÝ LIST K ROKU KATECHEZE

V Hradci Králové dne 4. června L. P. 2007

Drazí v Kristu, milí přátelé, především rodiče našich školních dětí, v tomto Roce katecheze se na diecézním setkání dětí v květnu v Hradci Králové sešlo téměř čtyři sta dětí. Během programu, který pro ně připravilo Katechetické centrum biskupství, se seznamovaly se životem prvních křesťanů podle Skutků apoštolů, kde se o nich píše, že „vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“.¹ Zmíněná čtyři znamení, kterými církve slouží světu a Božimu království, by se měla projevat v životě každé farnosti i každého křesťana.

Důvody pro katechizaci

¹ Sk 2, 42

Naše společnost očekává od církve skutky milosrdné lásky, službu, kterou především naplňuje Diecézní charita. Sleduje naše vzájemné vztahy a touží po příkladu opravdu bratrského společenství. Očekává od nás poctivé jednání, ale také modlitbu a oběti a srozumitelné vysvětlení důvodů naší víry a naděje.

Přítomnost oněch čtyř znamení v církvi působí na naše děti a na mládež, která významně ovlivní budoucnost církve. Mladí citlivě hodnotí význam víry a církve pro svůj život podle kvality našich farních společenství, podle autentického svědectví života z víry. V neposlední řadě je pro ně důležité, jak rozumějí liturgii mše svaté a slavení svátostí a zda dokáží žít z darů Ducha Svatého.

Na to vše má podstatný vliv trvalá výchova ve víře. Velký ruský spisovatel a myslitel F. M. Dostojevskij se ve svém románu Bratři Karamazovi, zabývá problémem člověka a jeho štěstí. Mnozí se domnívají, že šťastný a svobodný člověk se na nic neváže a nikomu a ničemu není zodpovědný. V rozhovoru o víře v Boha a o nebezpečí ateismu říká jeden z bratří, Ivan: „Není-li Bůh, pak je všechno dovoleno.“ Tato věta se nebezpečně naplňuje a odpovědné autority bijí na poplach. Jsme svědky selhání výchovy v rodině, ve škole a ve společnosti. Na místo svobody a spravedlnosti nastupuje anomie, bezzákonnost. To je pravý důsledek a doprovodný jev ateismu, viděný již Dostojevským. Nezákonnost, zločinnost a trvalé nebezpečí, které především ve škole nese jméno šikana, nejsou léčitelné pouze drezúrou a tresty. Katecheze, neboli náboženská a etická výchova, to je poznání a přijetí Krista – Učitele, který učí pravému štěstí ve svobodě a přátelství, toleranci a soucitu. „Bez tohoto předmětu,“ řekl učitel národů Jan Ámos Komenský, „je škola jako mlýn bez vody.“ Syn mlynáře věděl, o čem hovoří. Vědí o tom naše školy, pedagogové i vy rodiče a vychovatelé?

Katecheze není pouhým vyučováním pravd, se kterými si člověk vystačí po celý život, ale má napomáhat k osvojování si celého křesťanského života, a k tomu děti potřebují nejvíce příklad rodičů, kněží, katechetů a ostatních křesťanů, se kterými se setkávají.

Naléhavé úkoly katecheze v naší diecézi

Péče o katechezi patří k hlavním úkolům biskupské služby. V naší diecézi bylo Katechetické centrum založeno v roce 1991. Jaké aktuální úkoly řešíme?

Nejrozsáhlejší složkou katechetické činnosti je výuka náboženství dětí, které se v současné době v diecézi účastní

přibližně 5 000 dětí ve 150 farnostech. 65 % z nich navštěvuje výuku ve škole, třetina dětí dochází na fary, a to zvláště ve městech, kde je více základních škol. Posláním školního náboženského vyučování je pronikat do oblasti kultury a nacházet vztah k ostatním znalostem.² Reforma školství, jejíž přípravy letos vrcholí právě v základních školách, umožňuje církvi podle podmínek daných Školským zákonem zařadit do školních vzdělávacích programů jednotlivých škol informace, které podrobně představí charakteristiku, cíle a výstupy předmětu Náboženství v návaznosti na cíle výukového procesu ve škole. Přetrvávající malý zájem o výuku náboženství a katechezi dětí, v jejichž přípravě na život dávají rodiče nezdárka přednost hře na hudební nástroje, výtvarným či sportovním kroužkům, chce Katechetické centrum pomoci řešit zkvalitněním nabídky katecheze rodičům tak, aby jim to pomohlo v růstu jejich vlastní víry, v křesťanské výchově jejich dětí a motivovalo je to k celoživotnímu vzdělávání v náboženských naukách. **Je smutnou skutečností, že polovina pokřtěných dětí se neúčastní katecheze ve škole a farnostech. Dvě třetiny přistupují k prvnímu svatému přijímání a pouze jedna čtvrtina přijímá svátost biřmování. Kde je slib rodičů, který dali při sňatku a při křtu svých dětí? Můžeme pak my křesťané vytýkat politikům nesplněné sliby?**

V současné době probíhají v našich farnostech tři typy katechezí pro rodiče. První se týká přípravy na křest jejich dětí, druhým je katecheze pro rodiče a předškolní děti a třetí typ katecheze pro rodiče se koná v souvislosti s přípravou jejich dětí na první svaté přijímání. Pouhá výuka náboženství nebo katecheze dětí bez spolupráce rodičů nemůže přinést očekávané výsledky.

Vedle zmíněných forem katecheze se ve svých farnostech setkáváte s katechezí k přípravě na přijetí iniciačních svátostí – křtu, biřmování a svatého přijímání.

Výhled do nejbližší budoucnosti

Pro další systematický postup obnovy katecheze v naší diecézi bude nezbytná podrobná analýza potřeb evangelizace a katecheze ve farnostech³ a na základě toho vytvoření kvalitního plánu průběžného doškolení a formace všech, kdo se na této službě podílejí. V nejbližší budoucnosti nás čeká zpracování nových osnov a učebních materiálů, které by oslovily především děti staršího

² podrobněji viz VDK, čl. 73

³ srov. VDK, čl. 279

školního věku, neboť jejich současný zájem o výuku náboženství nebo farní katechezi je oproti mladšímu školnímu věku třetinový. Mnohé však lze učinit pro katechezi ve vašich farnostech již dnes: Je to vytrvalá modlitba a osobní růst ve víře pomocí studia. Prosím, žádám, zapřísahám vás: Přihlaste své děti ve škole či na faře k tak potřebné katechezi. Jde o budoucnost vašich dětí, vašich rodin i našeho národa.

Žehnám a děkuji všem, kdo se snaží rozvíjet a prohlubovat katechezi ve farnostech naší diecéze.

Váš

✠ Dominik Duka, OP biskup královéhradecký

K ZAMYŠLENÍ

DVACET VZKAZŮ RODIČŮM OD JEJICH DĚTI

1. Nerozmazlujte mě. Vím dobře, že bych neměl dostat všechno, oč si řeknu - já vás jen zkouším.
2. Nebojte se být přísní a pevní. Mám to totiž raději - cítím se tak bezpečnější.
3. Nedovolte, abych si vytvořil špatné návyky. Musím spoléhat na vás, že je včas odhalíte.
4. Nedělejte ze mne menšího, než jsem. Nutí mě to, abych se choval nesmyslně jako velký.
5. Nehubujte, nenadávejte, nedomlouvejte mi na veřejnosti. Daleko víc na mne zapůsobí, když se mnou promluvíte v klidu soukromí.
6. Nevnučujte mi, že mé chyby jsou těžké hříchy. Nabourává to můj smysl pro hodnoty.
7. Nenechte se příliš vyvést z míry, když řeknu, že Vás nemám rád. Nejste to vy, koho nenávidím, ale vaše moc, která mě ohrožuje.
8. Nechraňte mě před všemi následky mého jednání. Potřebuji se někdy naučit snášet obtíže a bolest.
9. Nevěnujte přehnanou pozornost mým drobným poraněním a bolístkám. Dokážu se s nimi vyrovnat.
10. Nesekýrujte mě. Musel bych se brátí tím, že budu hluchý a budu dělat mrtvého brouka.
11. Nedávejte ukvapené sliby. Pamatujte si, že se cítím mizerně, když se sliby nedodrží.
12. Nezapomínejte, že se nedokážu vždycky vyjádřit tak, jak bych chtěl. Nejsem proto někdy zcela přesný a nebývá mi rozumět.

13. Nepokoušejte nadměrně mou poctivost. Dostanu strach a pak lžu.
14. Nebud'te nedůslední. To mne úplně mate.
15. Neříkejte mi, že mě nemáte rádi, i když někdy dělám příšerné věci.
16. Neříkejte mi, že mé obavy a strach jsou hlouposti. Pro mne jsou hrozné skutečně a hodně pro mě znamená, když se mi snažíte porozumět.
17. Nesnažte se mi namluvit, že jste dokonalí a bezchybní. Hrozně mě šokuje, když zjistím, že to tak není.
18. Nikdy si nemyslete, že je pod vaši důstojnost se mi omluvit. Po upřímné omluvě se můj vztah k vám stává ještě vřelejší.
19. Nezapomínejte, jak rychle dospívám. Je to určitě těžké, držet se mnou krok, ale prosím - snažte se.
20. Nezapomeňte, že nemohu dobře vyrůst bez spousty lásky a laskavého porozumění.
Ale to vám nemusím říkat, že ne?

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

KDYŽ MNE TO V KOSTELE NEBAVÍ - přednáška P.VOJTĚCHA KODETA

Musím se přiznat, že název této přednášky mi dal příležitost jednak okusit lásku mých přátel, jednak vyzkoušet svoji pokoru. Nedovedete si představit, kolik spolubratří mě častovalo různými poznámkami... Všechny je jmenovat nebudu, jenom teď na začátku, aby si nemysleli, že si mohou jen tak bezelstně střílet z kamaráda.

Před týdnem jsem v Praze potkal kamaráda, byl to laik, ženatý, dvě děti, a on říká: „My na celou konferenci nemůžeme, ale na tvou přednášku přijedeme, protože ani mě ani mého syna to v kostele nebaví. Jsem zvědav, co ty k tomu řekneš!“ To by ještě šlo. Ale když jsem tady vystupoval po schodech na pódium, tak Pavel Semela říká: „To by mě fakt zajímalo, co dělá Kodet, když ho to v kostele nebaví.“ Ale nejen to. Včera jsem pochopil, že tu přednášku měl mít někdo úplně jiný. P. Michal Slavík mi řekl: „To je situace, ve které já jsem v životě nebyl.“ A já mu říkám: „No jo, nezapomeň, že ty jsi celý život na mši Michala Slavíka!“

Už z těchto několika historek začínáme tušit, že jde hlavně o problém vás laiků, ale tak trošku i nás kněží. Rozdíl je v tom, že vy to můžete vyřešit jako třeba jedna paní. Seděla na mši a poslouchala

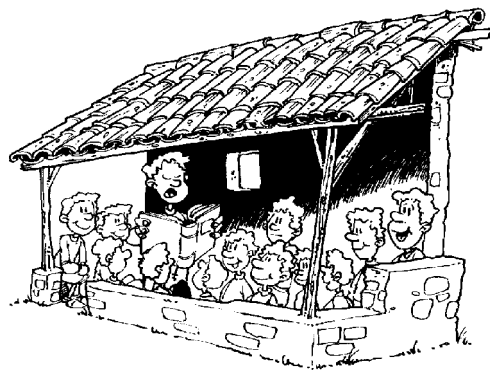
kázání, ale najednou si řekla: “Propánajána, mám já tohleto zapotřebí?!” A prostě odešla. Pak se z toho vyznávala knězi a on na to: „Já vás úplně chápu. Problém je v tom, že já ze mše odejít nemůžu.“

Takových řečí o tajemství eucharistie, celý rok o tom slyšíme ve farnostech, čteme knížky. Víme, že jde o vrcholné tajemství naší víry. Přijímáme Slovo Boží, které má rozhořivat naše srdce... a ono nic. Dokonce mi kdosi řekl: „Otče, ale vy nevíte, o čem je ten život laiků. Vy nevíte, co laik musí v kostele vydržet a vytrpět...“ Ono to je někdy skutečně náročné. Proč? Samozřejmě hraje roli lidský faktor. My víme, že středem liturgie nejsem ani já ani vy, ale ten Pánbůh, který je někde uprostřed a který to všechno zinscenoval a vede nás k tomu. Můžeme říci, že je to celá Nejsvětější Trojice. To je sice hlavní aktér celého slavení, ale s nimi asi opravdu není problém. Ani s Pánem Ježíšem, ani s Duchem svatým. My ale se slavením máme problém. My nerozumíme a nedovedeme se otevřít pro jejich působení.

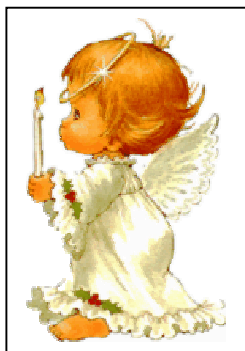
VESELÉ PERLIČKY

Úlety v biblických znalostních testech (údajně autentické)

- V první knize Bible, Guinnessově, se Bůh unavil při tvoření světa, a tak si vzal v sobotu volno.
- Adam a Eva byli stvořeni z jabloně.
- Lotova žena byla ve dne solným sloupem a v noci ohnivou koulí.
- Mojžíš přivedl Izraelce k Rudému moři, kde si vyrobili nekvašený chleba, což je chleba, do kterého se nic nedává. Všichni Egypťané se pak utopili v poušti.
- Mojžíš zemřel, ještě než dorazil do Kanady.
- Největší zázrak v Bibli se odehrál, když Jošua řekl svému synovi, aby zůstal stát, a on ho uposlechl.
- Křesťan by měl mít jen jednu ženu. Říká se tomu monotonie.

Poznámky a připomínky pošlete na adresu bkryczka@volny.cz

ANDĚLÍČEK NEJEN PRO DĚTI

Září 07

č.7

Povídka

TY JSI MOJE MALÉ SLUNÍČKO

PŘIBĚH JEDNIOHO PODOVUHODNÉHO UZDRAVENÍ

Jednoho dne zjistila Karen, že je opět těhotná a čeká své druhé dítě. Velice se na ně těšila. Měla už tříletého chlapce Michala. Chtěla mu pomoci, aby se na příchod děťátka připravil a těšil se na ně.

Při ultrazvukovém vyšetření zjistil lékař, že se jedná o holčičku. Každý den a každý večer zpíval Michal své malé sestřičce, která vyrůstala mamince v bříšku, jednu písničku. Tak začal vyrůstat vztah mezi ním a malou sestřičkou. Měl ji velice rád, těšil se na ni a chtěl by ji vidět, ještě než se narodí.

Konečně přišla sestřička na svět. Byl to těžký porod. S novorozencem to vypadalo velice kriticky. Dny se vlekly a s dítětem to vypadalo čím dál hůř. Dětský lékař litoval, že musí říct rodičům, že dítě má jen velmi malou naději. Měli se připravit na nejhorší. Karen s manželem již připravili doma pro děvčátko jednu světličku. A teď se měli chystat na možný pohřeb.

Michal nepřestával své rodiče prosit, aby ho pustili k sestřičce. »Chtěl bych jí něco zazpívat,« říkal znovu a znovu.

Když už děvčátko leželo druhý týden na jednotce intenzivní péče, vypadalo to, že se konce týdne už nedožije. Michal stále žádonil, že chce sestřičce zazpívat. Ale bylo přísně zakázáno brát s sebou na oddělení děti. Nakonec se Karen rozhodla, že vezme Michala s sebou na intenzivní stanici zákaz nezákaz. Jestliže se tam nedostane teď, jistě ji už živou neuvidí. Oblékla Michala do bílého pláště, který mu byl příliš velký, a šla s ním na intenzivní stanici. Vypadal jako pochodující koš s prádlem.

Staniční sestra ihned vyzvala matku: »Odved'te dítě pryč. Je vám přece známo, že děti do tohoto prostoru nesmí vstupovat.«

Karen přivlekla chlapce k postýlce jeho sestřičky. Podíval se něžně na maličké děťátko, které, jak se zdálo, prohrálo svůj boj o život. Po krátké chvíli ticha začal Michal jasným čistým hlasem tříletého chlapce zpívat: »Ty jsi moje malé sluníčko, můj jediný paprsek. Děláš mi radost, když je nebe plné mraků...«

Zdálo se, že dítě okamžitě reaguje. Puls se zvolnil a stal se stabilnějším. »Zpívej dál,« povzbudila Karen svého syna a do očí se jí tlačily slzy, »Ty se nikdy nedovíš, můj miláčku, jak velice tě mám rád. Neberte mi, prosím, moje sluníčko.«

Zatímco chlapec ještě zpíval, přestal těžký, chroptivý, namáhavý dech a dítě začalo dýchat tiše a klidně. »Zpívej dál, můj poklade!« A Michal pokračoval: »Včera v noci, můj miláčku, jsem spal a měl jsem sen, že tě držím v náruči...«

Michalova sestřička se zcela uvolnila a ležela teď zcela klidně ve své postýlce. Zdálo se, že ji opanoval zářící klid. Jen klidně pokračuj!« Teď už se nemohla ubránit slzám ani staniční sestra... Příští den, tedy jen jeden den nato, se dařilo děvčátku tak dobře, že si ji mohli odnést domů.

Tuto příhodu vyprávěl biskup Honesto Ongtioco ve svém kázání v nemocnici Steylerských misionářů v Manile na Filipínách 15. 7 1999.

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Povolání z donucení

Po nedělní mši říká synek mámě:

"Mami, až budu velký, chci být knězem!"

"No, nemám nic proti, ale co tě k tomu tak najednou vede?"

"No, stejně musím každou neděli chodit do kostela a myslím, že bude o dost zábavnější stát a řečnit než sedět a poslouchat."

Křesťanské city

Jde misionář po poušti a najednou se před ním zjeví lev.

Misionář se začne modlit:

"Pane Bože, dej tomu lvovi křesťanské city."

A ten lev se postaví na zadní, sepne ruce a říká:

"Děkuji ti Hospodine za jídlo, které teď přijmu."

KDO JSOU PATRONI EVROPY?

Stali jsme se členy Evropské unie. Celá evropská kultura a tradice vyrostla z křesťanství, a proto by ztráta křesťanství mohla pro Evropu znamenat totéž co podkopání základů. Jeden moudrý člověk řekl:

„Bez křesťanství ztratí Evropa své .“

Evropa má své svaté ochránce – patrony. Když je poznáš a doplníš jejich jména do připravených obdélníčků, zvýrazněná písmena ti dají tajenku.

1. Pocházím z Itálie. Podařilo se mi usmířit mnoho rodů a měst. Papeže jsem přiměla k návratu z Avignonu do Říma.

2. Moje vlast je ve Švédsku. S manželem jsme měli osm dětí. Když zemřel, stala jsem se řeholnicí.

1.

2.

3. Založil jsem mnoho klášterů po celé Evropě. Mé heslo bylo: Ora et labora.

4. Jsme bratři a pocházíme ze Soluně. Přinesli jsme Slovanům víru v Ježíše Krista a vytvořili pro ně písmo.

3.

4.

5. Pocházím ze židovské rodiny. Stala jsem se filosofkou. Konvertovala jsem a vstoupila ke karmelitkám. Zahynula jsem v koncentračním táboře v Osvětimi.

5.

Svatí patroni Evropy, pomozte nám uchovat a předat víru v Ježíše Krista!